

EL ARTE SANA / EL ARTE CURA

(AUTORRETRATOS)

Yolanda HERRANZ PASCUAL

GALEGO

NIN SEQUERA SOMOS UN INSTANTE NO TEMPO

O proxecto *El Arte Sana / El Arte Cura*, propón unha reflexión sobre o concepto de identidade e de sentir da existencia. Tratei de achegarme a estas preocupacións a través dunha selección de once autorretratos que foron materializados por medio da imaxe fotográfica.

Mentres que o retrato trata de expandirse no recoñecemento do retratado e mostra como o outro te ve, o autorretrato é un acto de concentración, no que nos encamiñamos cara aos *adentros*, somerxéndonos nos abismos do psicolóxico.

O autorretrato sempre é solitario e constitúe o reflexo e a identificación:
do que fomos e do que xa non somos.
do que podemos ser e que aínda non fomos.
do que debemos ser e que nunca seremos.

Aínda somos... aínda que nunca seremos

As fotografías da obra suxiren un suceder de miradas que implican saber-se. Prometendo unha introspección nas zonas sombrías.

Nas siluetas discernimos rostros perplexos e imprecisos... innomeables, nos que a propia autora se recoñece.

O autorretrato ten moito de radiografía do espírito que nos axuda a desvelar e a pensar sobre o *si mesmo*... sobre nós mesmos.

Nestas radiografías resoan ecos e negacións que acollen un verde (esperanza) escuro: nos abocan a vernos como somos:

Negruras tatuadas na alma

A incerteza das imaxes non se resolve, todas as figuras manteñen unha tensión latente, un dilema indeciso e irresoluble.

Dubidamos e sentimos Penamos e convivimos Cuestionamos e concibimos.

Corporalidade perdida... Cor omitida... Materialidade fuxida...

O corpo é fráxil, a beleza pasaxeira, a carne vulnerable e perecedoira.

Designan seres ausentes, inasibles, non encarnados e sen definición temporal que emerxen da iluminación que se filtra polos ocos dende a densidade da sombra.

Partindo da intensidade de *O Escuro*, aparece a luz que vai trazando os trazos. O penetrante abismo alberga un tenue resplandor que emana deixando entrever as caras. Luces, crepúsculos e espectros do espírito.

Veladuras da Conciencia... Transparencias da Conciencia...

Os once autorretratos desvélanse no interior da negrura:

As sombras do fondo

Nun mar de inseguridades... dende o que nos miramos perplexos... e dende o que non nos é posible ver.

Contéplasme, indágasme e analizas para non me ver: como ti me miras... como eu me vexo...

O autorretrato non é unha confrontación, é un enfrontamento:

Un do, un desafío, un encontro... unha contradición.

O autorecoñecemento: Tratando de comprender-me. Chegando ao insondable do *min mesmo*.

Residimos nunha sombra que deriva cara a unha persistente turbación...

o baleiro... a nada... en branco...

Sós vémonos a nós mesmos observando inmersos na penumbra, situados nese lugar arroupado polo desasosego que debuxa o tremor na escuridade e o receo ao silencio...

Estas representacións xorden do cuestionamento como creadora e, así mesmo, poden abrir interrogantes para o lector, que no seu mirar trata de respondelos e resolvelos.

Como na fotografía, atopámonos en cada autorretrato inmersos nunha cámara escura.

As pezas ampáranos no seu espazo e dende este lugar neboento indagamos no máis recóndito do noso penar, pensar e sentir.

Pesadumes e incertezas que aniñan na profundidade aciaga

O claroscuro evoca atmosferas densas e intensas, como as que moran nos ambientes tenebristas.

A fondura, como lugar onde habita o descoñecido, sempre é umbría.

Dende a incursión no sombrío peregrinamos cara á claridade tratando de asir o que define a esencia de recoñecer: a identidade.

Percibimos conmovidos a alucinación que impón ao espazo o unánime medo á turbia noite (inmaterial, inconsistente e sinistra).

Os interiores que reflicten as imaxes son lugares habitados de aparencias intuídas.

Nese ámbito misterioso e enigmático todo o demais desaparece quedando oculto. E é, precisamente alí, por onde se abre camiño un conmovedor brillo desesperado.

A luz dirixe a mirada aínda que a nosa presenza se manteña furtiva.

Dóenos soste esa luz

Unha... e outra... e outra... e outra vez... logo do solpor... de novo a escuridade

Son imaxes, nas que nos sorprendemos mirando, que vagan nun angustiado e inquietante fondo monocromo.

Mostran dimensións que acoutan unha realidade máis presaxiada que vivida.

Amparados polo equilibrio do formato e explorando a permanencia do negro, o noso transitar detense nos textos que van percorrendo os pés das fotografías. Son concisas sentenzas; ideas e pronunciamentos que concitan o noso sentir sobre a existencia.

Tirando pedras ao ceo

A selección destes autorretratos revélanos, tantas veces, unha estraña certeza:

Si, Son Eu

Intuímos como seremos e estaremos... alí, onde a eternidade se encontre nun instante.

Somos o sentido dun presentimento profundo

Somos o alento das nubes

Somos un instante pasaxeiro

Somos néboa entre as mans

Somos un suspiro na confusión

Somos un olor para o recordo

Somos un salouco na neve

Somos un fráxil silencio

Somos bafo no mar

Somos unha leve palpitación no firmamento

Somos cinza no caos

Somos un baleiro no tempo

NON SOMOS NADA

NON..., SOMOS MENOS CA NADA

SOMOS A NADA ABSOLUTA